

Şofar שופר

Şofarul este un instrument muzical antic făcut din coarne de berbec sau din ale oricărei alte cornute, cu condiția ca acestea să fie goale pe dinăuntru și nu dintr-o bucată, ca la bovine. În sinagogă se suflă în şofar de Roş HaŞana, de Iom Kipur la încheiere și de luna Elul de Şaharit până la Iom Kipur. În Tora mai întâlnim sunetele şofarului pe muntele Sinai, când s-au dat cele zece porunci. În Templu se suflă în şofar împreună cu trompetele. Tradiția suflatului în şofar este legată și de anul de jubileu Yovel, adică anul cincizeci. Suflatul în şofar, în traducere ebraică, se numește „tokea” תוקע , iar cel care suflă se numește „ Baal Tkia”.

În Tanach întâlnim foarte des sunetul şofarului însoțind pe luptători în războaie. Printre alte texte biblice, citim despre suflatul în şofar la Yehoşua, Ehud Ben Ghera, Ghideon, Saul, Avşalom, Yoav Ben Ţruia, Yehu. În diferite cărți (ca de exemplu „Profeți” și „Scieri”), şofarul are semnificații diferite. De Roş HaŞana mişvaua cea mai importantă este ascultarea sunetului şofarului, care este sunat cam de o sută de ori și în prima zi (dacă nu cade de Şabat) și în a doua zi.